

CLERICI ORTODOCȘI CONSTĂNȚENI SUB PERSECUȚIA COMUNISTĂ

Rezumat: În anii 50 ai regimului de „democrație populară” din România comunistă numeroși preoți ortodocși au cunoscut temnițele. Inclusiv județul Constanța a cunoscut o represiune a organelor de Securitate la adresa clericilor ortodocși, arestați fie pentru implicarea în mișcarea de rezistență anticomunistă, fie pentru activitatea antibolșevică de dinainte de 1945, fie pentru pastorația în rândul credincioșilor. Cazurile acestor preoți le-am identificat și cercetat atât în arhivele fostei Securități, cât și în cele bisericești, încât am putut să le reconstituim pe scurt biografiile și contextul represiunii staliniste din anii 50.

Cuvinte cheie: preot ortodox, represiune, Securitate, rezistența anticomunistă

Tema privind preoții ortodocși întemnițați în perioada comunistă este în dezbateră mediului istoriografic, deoarece nici după aproape trei decenii de la căderea regimului comunist în România încă nu avem o evidență completă în baza surselor de arhivă atât din documentele fostelor structuri de represiune, cât și din cele bisericești.

Demersul nostru vizează o astfel de investigație în arhivele la care am avut acces și care, desigur, ne-au ajutat mult atât să-i identificăm pe clericii în cauză, dar și să le schițăm biografiile în conturarea temei pe care ne-am propus-o. Așadar, pe lângă dosarele consultate în arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (ACNSAS), am avut șansa de a cerceta dosarele personale ale preoților care se păstrează în arhiva Arhiepiscopiei Tomisului (AAT). Astfel, toate informațiile pe care le-am considerat utile au fost coroborate în cele două surse principale, plus în fișele matricole penale postate pe site-ul IICCMER.

Pe această temă am publicat, începând cu anul 2010, o serie de materiale la rubrica „Memoria Bisericii” din „Ziarul Lumina” al Patriarhiei Române. De asemenea, contribuții documentare a adus teologul Ionuț Druche în articolele sale publicate în „Ziua de Constanța” începând cu anul 2016. Tangențial, au fost

* Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, București; E-mail: anportodoxia@gmail.com

publicate informații prețioase în volumul semnat de Constantin Ionașcu, *Rezistența anticomunistă din Dobrogea (Ex Ponto, Constanța 2000)*.

În materialul de față vom face o prezentare succintă, în ordine alfabetică, a cazurilor de clerici constănțeni care au cunoscut detenția comunistă, având în vedere datele personale, studiile, activitatea preoțească și culturală, eventuala implicare politică, persecuția la care au fost supuși de autoritățile comuniste (urmărire, arestare/arestări, anchete, proces/procese, perioada/periodele de detenție, eliberarea, respectiv reintegrarea în slujirea altarului). Lista am întocmit-o după numele preoților care la data arestării slujeau în arealul corespunzător azi județului Constanța.

Până în 1949, județul Constanța a făcut parte din Episcopia Constanței, alături de județele Tulcea, Ialomița (inclusiv jud. Călărași de azi). Mai precizăm faptul că, până la 30 septembrie 1940, în Episcopia Constanței mai figurau județele Durostor și Caliacra din Cadrilater. După 1949, și în toată perioada regimului comunist, jud. Constanța a făcut parte din Episcopia Tomisului și Dunării de Jos, cu sediul la Galați (din 1975, Arhiepiscopia, cu vicariatul de la Constanța). În această perioadă județul Constanța a fost păstorit de către: Episcopul Gherontie Nicolau (1926-1942), arhiepiscopul Eugen Laiu (1942-1944) - ca locțiitor, Chesarie Păunescu (1944-1949) - ca locțiitor, apoi ales titular al eparhiei cu sediul la Galați, respectiv Antim Nica (1973-1990).

Mai jos prezentăm biografiile schițate ale celor 36 de clerici constănțeni, pe care i-am identificat până acum în cercetările noastre.

1. ANDREI Costea, n. 4 octombrie 1901, în Vulturul, jud. Constanța. Studii: licențiat în Teologie și Litere. A fost preot la Parohia „Sf. Nicolae” din Constanța. În 1938 a cunoscut măsurile represive ale regimului carlist, deoarece a refuzat să asiste la parada care s-a desfășurat după serviciul divin săvârșit în cinstea Reginei Maria. Acuzat de comportament „antidinastic”, a cunoscut lagărele de la Ciuc (septembrie 1938), Vaslui (septembrie-octombrie 1938), Sadaclia (octombrie-decembrie 1938). Având acest trecut politic, la 28 noiembrie 1948 fost arestat de Securitate. Este acuzat de implicare în reorganizarea Mișcării Legionare în jud. Constanța, deoarece în anul 1947 fusese vizitat de preotul Radu Șerban și că ar fi plătit cotizații. A fost inclus în lotul „Arghiropol Ion și alții”. Prin Sentința nr. 829 din 21 ianuarie 1949 a Tribunalului Militar București a fost condamnat la 4 ani închisoare corecțională, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. A cunoscut penitenciarul de la Aiud, apoi coloniile de muncă de la Valea Neagră (noiembrie 1950), Poarta Albă și Galeșu. La 19 februarie 1953 este eliberat, însă până în martie 1954 primește domiciliu obligatoriu la Ploiești.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 12529; Ibidem, dosar 13684, vol. 1-4; [https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*A*A%2002.%20A\(h\)met%20-%20Anger*Andrei%20Costea%20D](https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*A*A%2002.%20A(h)met%20-%20Anger*Andrei%20Costea%20D) (consultat la 26.11.2020).

2. ANDREI Ioan, n. 23 aprilie 1908, în Vultur, jud. Constanța. Studii: Seminarul teologic din Roman (1932). La 2 aprilie 1933 a fost hirotonit preot. A fost preot la Parohia „Cuvioasa Parascheva” din Corbu, jud. Constanța (din aprilie 1933), Rașcov (din decembrie 1941), Poiana Ruhotin (din ianuarie 1942), ultimele două din jud. Hotin. După refugiul din 1944, suplinește pe rând parohiile constănțene Esehioi, Siliștea și Vadu, com. Săcele, la ultima fiind încadrat ca paroh începând cu data de 1 iulie 1946. La 8 decembrie 1949 a fost reținut de Securitate. Prin Sentința nr. 97 din 25 martie 1950 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 2 ani închisoare corecțională „pentru nedenunțare de complice”. Pe foaia matricolă penală s-a consemnat: „n-a denunțat un complot format din membrii org. subversive”. A trecut prin colonia de muncă de la Valea Neagră. A fost eliberat la 3 martie 1952 din colonia de muncă Peninsula. A revenit în slujire ca preot la Vadu, jud. Constanța, Ministerul Cultelor recunoscând numirea abia în iunie 1955. În iulie 1963 s-a transferat la Parohia Ioan Corvin. La 11 noiembrie 1973 a decedat.

Bibliografie: AAT, dosar personal Andrei Ioan; [https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*A*A%2002.%20A\(h\)met%20-%20Anger*Andrei%20Ioan%20G](https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*A*A%2002.%20A(h)met%20-%20Anger*Andrei%20Ioan%20G) (consultat la 03.12.2020)

3. ANGHELESCU Petre, n. 3 iunie 1927, în Tibănești, jud. Brăila. Studii: Seminarul teologic din Buzău și licența în Teologie. A fost profesor la Școala de cântăreți bisericești de la Cernavodă până la desființare, survenită în anul 1948. La 11 septembrie 1951 a fost arestat de Securitate în lotul „Antohi Ion și alții”, adică în așa-zisa conspirație privind organizarea Partidului Social-Creștin în frunte cu profesorul Lazăr Ștefănescu. Prin Sentința nr. 138 din 4 martie 1952 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 14 ani temniță grea, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. A trecut prin penitenciarele de la Constanța (februarie 1952, iulie 1956), Aiud (aprilie 1952, martie 1955, august 1956, martie 1957), Jilava (iunie 1956 și martie 1957), Gherla (martie 1957) și prin lagărele de muncă de la Salcia (august 1959) și Ostrov-secția Grădina (1960). În detenție era considerat de Securitate „element dârș, nesincer”. La 20 ianuarie 1963 a fost eliberat de la Ostrov.

Bibliografie: ACNSAS, fond Penal, dosar 815, vol. 1-9; https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*A*A%2003.%20Anghel%20-%20Ardeiu*Anghel%20Petre%20N (consultat la 26.11.2020)

4. BĂLĂIEȘ Vasile, n. la 15 septembrie 1905, în Mălușteni, jud. Covurlui. Studii: Seminarul Teologic din Galați (1926). În încercarea de a continua studiile de Teologie, lucrează ca pontator la Atelierele CFR-Grivița din Capitală (1926-1928) și ca învățător-suplinitor în localitatea ilfoveană Micșunești (1928-1930). La 23 februarie 1930 este hirotonit preot. Slujește la parohiile: Cranova, jud. Durostor (1930-1931) și Coslugea, com. Lipnița, jud. Durostor (azi, în jud. Constanța). Pentru a ridica biserica din localitate acceptă să intre în rândurile PNL, în urma subvențiilor primite reușind să ridice o parohie înfloritoare. În 1946 i se confiscă abuziv cele 10 ha de teren agricol pe care parohia le deținea. La 10 ianuarie 1948 este reținut pentru anchete și i se percheziționează domiciliul. Pentru câteva publicații, unele chiar bisericesti, rămase din timpul guvernărilor anterioare, este internat în lagărul de la Pitești pentru 6 luni. Este eliberat la 15 iulie 1948, revenind la parohie. La 16 august 1952 este reținut din nou și, cu Procesul verbal al MAI nr. 10/1952, este trimis în detenție administrativă pentru 60 luni în colonie de muncă forțată. Cunoaște coloniile de la Capul Midia și Onești (august 1953). La 15 mai 1954 este eliberat de la Onești. La 27 mai 1954 a fost recunoscut de Ministerul Cultelor ca preot la Parohia Coslugea, însă fără salariu de la bugetul de stat, ci „din fonduri proprii”. Abia de la 15 decembrie 1954 postul său este bugetat de Ministerul Cultelor. Ulterior, va sluji și în parohiile învecinate: Cocargea, Satu Nou și Canlia. La 1 ianuarie 1988 a ieșit la pensie, iar la 13 ianuarie același an a decedat.

Bibliografia: ACNSAS, FP/București 12775; AAT, dosar personal Bălăieș Vasile; https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*B*B%2001.%20B%20-%20Balamaci*Balais%20Ilie%20Vasile (consultat la 20.11.2020)

5. BOLOCAN Filimon, n. 22 noiembrie 1907, în Dumitrofca, jud. Ismail. Studii: Seminarul teologic din Ismail (1929). La 25 decembrie 1929 a fost hirotonit preot pe seama Parohiei Hațeg, în 1934 transferându-se la Saligny, ambele în jud. Constanța. La 10 septembrie 1951 a fost arestat de Securitate, pentru legături cu „mișcarea națională de rezistență”. Prin Sentința nr. 138 din 4 martie 1952 a fost condamnat la 18 ani muncă silnică, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii

sociale". A cunoscut penitenciarele de la Constanța (februarie 1952), Jilava (aprilie 1952), Aiud (aprilie 1952 și februarie 1956), Lugoj (decembrie 1954), Gherla (februarie 1956 și mai 1960) și Văcărești (aprilie 1960). La 15 noiembrie 1960 a fost eliberat de la Gherla, în urma Decretului de grațiere nr. 406/1960. În iulie 1961 și, din nou, în 1963, Episcopul Chesarie al Dunării de Jos face demersuri la Departamentul Cultelor pentru reintegrarea preotului F. Bolocan în slujire. Departamentul amână reintegrarea preotului pentru o dată necunoscută. Abia la 1 septembrie 1964 este numit preot la Parohia Garvăn, jud. Constanța. La 1 iulie 1965 se transferă la Parohia Vlahii, apoi în februarie 1970 la Parohia Alimanu, ambele în jud. Constanța. La 1 noiembrie 1977 a ieșit la pensie.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 815, vol. 3; AAT, dosar personal Bolocan Filimon; https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*B*B%2006.%20Bold%20-%20Bozt*Bolocan%20Filimon%20I (consultat la 26.11.2020)

6. BUMBAC Ștefan, n. 3 aprilie 1910, în Tortoman, jud. Constanța. Studii: Facultatea de Teologie din Cernăuți (1937). La 1 ianuarie 1933 a fost hirotonit preot și totodată numit paroh la Parohia Potârnichea, jud. Constanța, cu salariu „din fonduri proprii”. Abia de la 1 ianuarie 1938 postul său de preot a fost bugetat de Ministerul Cultelor. La 1 decembrie 1938 s-a transferat la Parohia „Adormirea Maicii Domnului II” din Constanța. La 15 mai 1948 a fost arestat de Siguranța comunistă, sub acuzația de implicare în acțiunea de grupare a preoților constănțeni în organizația legionară. A fost inclus în lotul „Arghiropol Ion și alții”. Prin Sentința nr. 829 din 21 ianuarie 1949 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 10 ani temniță grea, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. A cunoscut penitenciarele de la Constanța (martie 1949) și Aiud (martie 1949). La expirarea pedepsei a primit un domiciliu obligatoriu la Măzăreni, jud. Brăila, pentru o perioadă de 36 luni. La 12 septembrie 1958 este reținut și trimis în lagărul de muncă forțată de la Culmea, pentru o perioadă de 48 luni. Totuși, la 3 octombrie 1958 este arestat și trimis în anchetă la Constanța și Jilava pentru o așa-zisă conspirație privind reorganizarea Mișcării Legionare în detenție. Prin Sentința nr. 112 din 3 martie 1959 a Tribunalului Militar Constanța este condamnat la 12 ani închisoare corecțională, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. Cunoaște penitenciarele de la Constanța (1959), Jilava și Aiud (august 1959), dar și lagărele de muncă de la Ostrov (martie și decembrie 1961) și Giurgeni (iunie 1961). La 2 august 1964 este eliberat. Timp de o lună lucrează ca „primitor de mărfuri” la Depozitul nr. 2 al Întreprinderii comerciale locale „Combustibilul” din Constanța. În urma solicitării sale pentru reîncadrarea

în slujire și de chemare în instanța de judecată bisericească, prin Sentința Consistoriului eparhial nr. 26 din 16 septembrie 1964 primește următoarea condamnare: 1. „oprirea totală de la săvârșirea lucrărilor sfinte pe timpul de la 15 mai 1948 până la 2 august 1964, timp echivalent cu cel al sancțiunii penale”; 2. Dreptul de a oficia cele sfinte va decurge după aprobarea Departamentului Cultelor, în conformitate cu art. 256 din Codul Penal”. La 1 octombrie 1964 a fost reîncadrat în slujirea altarului ca preot în postul III „extrabugetar” la Parohia „Cuvioasa Parascheva” din Constanța. La 1 noiembrie 1965, în urma desființării acestei parohii, a revenit ca preot II la „Adormirea II”. La 1 august 1985 a ieșit la pensie.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 12529; Ibidem, dosar 13684, vol. 1-4; AAT, dosar personal Bumbac Ștefan;

https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*B*B%2008.%20Bud%20-%20Bunus*Bumbac%20Stefan%20%20S (consultat la 20.11.2020)

7. **BURIC Mihail**, n. 12 noiembrie 1907, în Dumbrăveni, jud. Constanța. Studii: Seminarul teologic de la Galați (1922) și Constanța (1929), apoi Facultatea de Teologie de la Cernăuți (1937). La 26 decembrie 1929 a fost hirotonit preot pe seama Parohiei Crișan, jud. Constanța. A mai fost paroh la Parohia Vasile Roaită (1936-1938). Transferat în Constanța, a ajuns suplinitor (1939), apoi paroh la Parohia „Sf. Constantin și Elena” (1940) și protoiereu al județului Constanța (1938-1940). În 1944 a fost subprotoiereu la Divizia de mare Constanța, confesor în Marina Regală și al Chesturii Constanța (1945-1946). În perioada 12 aprilie-18 august 1945 a fost internat în lagărul de la Caracal. Este reabilitat și chiar primește funcții în administrația bisericească: președinte al Consistoriului Spiritual eparhial (1949-1950) și președinte al Comisiei economice din Adunarea eparhială. Este urmărit din cauza activității publicistice din perioada războiului în ziarul „Marea Neagră” și revista „Tomisul”, dar și pentru că rostea predicile fără a fi trecute de filtrul cenzurii împuternicitului regional de culte. În 1959 este reținut și trimis în detenție administrativă în lagărul de muncă forțată de la Culmea. Totuși, la 6 octombrie 1959 este arestat și trimis în ancheta Securității din Constanța. Este acuzat de activitatea antidemocratică și antisovietică prin materialele de presă publicate în timpul războiului. Prin Sentința nr. 2 din 13 ianuarie 1960 a Tribunalului Militar Constanța este condamnat la 9 ani închisoare corecțională, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale, prin agitație”. În urma solicitării recursului, prin Decizia nr. 262/1960 a Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militare, sentința se casează, cazul fiind retrimis la fond. Ulterior, prin

Sentința nr. 34/1961 a Tribunalului Militar București este condamnat la 10 ani temniță grea, pentru infracțiunea de „activitate intensă contra clasei muncitoare”. Cunoaște penitenciarele de la Constanța (ianuarie 1960 și ianuarie 1961), Jilava (aprilie 1960 și iunie 1961) și Gherla (iunie 1962). La 14 aprilie 1964 este eliberat de la Gherla. Prin Sentința nr. 4 din 28 mai 1964 a Consistoriului Eparhial primește pedeapsa „opririi totale de la săvârșirea lucrărilor sfinte” în perioada detenției, „timp echivalent cu cel al sancțiunii penale”, iar „dreptul de a oficia cele sfinte va decurge după aprobarea Departamentului Cultelor, în conformitate cu art. 256 din Codul Penal”. La 1 septembrie 1964 este recunoscut de Departament ca paroh la Parohia Nistorești. În 1965 se transferă la Corbu, iar în 1973 la Capela cimitirului din Constanța. La 1 februarie 1991 a ieșit la pensie.

Bibliografie: ACNSAS, fond Penal, dosar 3556, vol. 1-4; AAT, dosar personal Buric Mihail;

<https://www.iicmer.ro/fise-matricole->

[nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-](https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-)

[%20Detinuti%20politici*B*B%2009.%20Bura%20-%20Buzuriu*Buric%20Mihai\(l\)](https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*B*B%2009.%20Bura%20-%20Buzuriu*Buric%20Mihai(l))

(consultat la 26.11.2020)

8. CIOMÂRTAN Vasile, n. 23 iunie 1908, în Roșiori, jud. Bacău. Studii: Seminarul teologic din Roman (1932) și facultățile de Teologie din Cernăuți (1937) și Drept din Iași (1947). La 25 mai 1933 este hirotonit preot. A slujit la: Poenești (1933-1939) și Scânteia, ambele în jud. Vaslui (1939-1951). În perioada iulie 1951-1952 ajunge suplinitor la Parohia Ciocârlia, jud. Constanța. În martie 1952 este numit suplinitor la Mohreanu, jud. Brăila, apoi în august 1952 la Oltina, jud. Constanța. La 1 ianuarie 1953 este numit paroh la Saligny, jud. Constanța. A fost membru PNT. În 1946 preotului V. Ciomârtan i se încscenează un caz de deținere de muniții. Totuși, la 30 ianuarie 1947 este achitat de Curtea Marțială Iași. La 11 decembrie 1956 este arestat de Securitate. Fusese denunțat că în ziua de 1 decembrie 1956, în timp ce se afla în restaurantul din Saligny, ar fi adus injurii partidului muncitoresc și comuniștilor, spunând „că va veni timpul când le va lua cizmele din picioare” și, atrăgându-i-se atenția, a cântat „cântecul legionar” *Ștefan Vodă al Moldovei*. Prin Sentința nr. 7 din 16 ianuarie 1957 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 5 ani închisoare corecțională, pentru infracțiunea de „instigare publică”. A cunoscut penitenciarele de la Constanța (ianuarie 1957), Jilava (iunie 1957 și aprilie 1961), Aiud (iunie 1957), Gherla (martie 1958), Galați (noiembrie 1959), Râmnicu Vâlcea (1959) și Botoșani (aprilie 1961), dar și lagărele de muncă de la Periprava (decembrie 1959) și Salcia (aprilie 1960). La 9 decembrie 1961 a fost eliberat de la Botoșani. La 1 august 1962 a fost reîncadrat în slujire ca paroh la Parohia Independența, jud. Constanța.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 2975, vol. 1-3; AAT, dosar personal Ciomârtan Vasile;

https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*C*C%2004.%20Chortec%20-%20Ciuceanu*Ciomartan%20Vasile (26.11.2020)

9. COADĂ Constantin, n. 5 septembrie 1896, în Tufești, jud. Brăila. Studii: Seminarul teologic din Galați (1917) și Facultatea de Teologie din București (1928). La 10 martie 1919 este hirotonit preot. A fost preot la parohiile: Mihai Bravu, jud Brăila (1919-1925); Hârșova (1925-1929); Cernavodă (1929-1943); Parohia „Sf. Împărați”- Constanța din iulie 1943 și protoiereu de Cernavodă (1927-1939). Din 1943 este consilier la Episcopia Constanței. La 15 august 1952 este reținut de Securitate și trimis în detenție administrativă, cu Procesul-verbal MAI nr. 4/1952, pentru o perioadă de 60 luni. Cunoaște Centrul de Triere din București-Văcărești (iulie 1953), apoi penitenciarul din Constanța (septembrie 1953). Declarat „inapt [pentru] muncă”, la 8 septembrie 1953 este eliberat. A revenit la parohie. La 1 septembrie 1979 a ieșit la pensie.

Bibliografia: ACNSAS, FP/București 12535; AAT, dosar personal, Coadă Constantin;

https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*C*C%2005.%20Ciuceza%20-%20Cojocea*Coadă%20Constantin (26.11.2020)

10. COMĂNICI Gheorghe, n. 15 august 1915, în Sâmbăta nouă, jud. Tulcea. Studii: absolvent de seminar. A fost preot la Nuntași. La 9 octombrie 1949 a fost arestat de Securitate ca „membru al bandelor subversive teroriste din regiunea Dobrogei”. În fapt era vorba de strângerea de bani și alimente pentru organizația anticomunistă condusă de Gogu Puiu și Iancu Beca. Prin Sentința nr. 97 din 10 martie 1950 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 4 ani închisoare corecțională, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. A trecut prin închisorile din Constanța (1949) și Aiud (aprilie 1950). La expirarea pedepsei, în urma Deciziei MAI nr. 681/1953 este trimis în detenție administrativă, pentru o perioadă de 12 luni în colonie de muncă. Motivul: „activitate subversivă”. La 18 iunie 1954 a fost eliberat.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 12628;

<https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20->

[%20Detinuti%20politici*C*C%2006.%20Colac%20-%20Constiner*Comanici%20Gheorghe%20Gh](#) (consultat la 26.11.2020)

11. CREȚU Grigore, n. 29 aprilie 1890, în Roșu, jud. Cahul. Studii: „Școala medie și examen pentru intrarea în cler”. A fost preot la Cerchezu, jud. Constanța din anul 1923. La 29 august 1949 a fost arestat de Securitate. Motivul: în urma denunțului făcut la autorități de agentul fiscal, la 12 iulie 1949 preotul Gr. Crețu ar fi difuzat în rândul credincioșilor despre minunea teofaniei pe geamurile bisericii în care slujea și ar fi spus: „Cine nu crede este un păcătos și va fi pedepsit de Dumnezeu”. În timpul anchetei, martorii au declarat că nu preotul a fost cel care a făcut cunoscută teofania. Prin Sentința nr. 536 din 30 septembrie 1949 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 6 luni închisoare corecțională, pentru infracțiunea de „răspândire de știri false”. A trecut prin penitenciarul Constanța. Nu știm când a fost eliberat.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 50986.

12. DATCU Radu, n. 14 octombrie 1910, în Țepeș Vodă, jud. Constanța. Studii: Seminarul teologic din Constanța (1931) și Facultatea de Teologie din Chișinău (1938). A fost cântăreț bisericesc la Parohia „Sf. Nicolae” I din Constanța (1931-1932). La 1 ianuarie 1932 a fost numit paroh al Parohiei Peștera, jud. Constanța, iar la 15 iulie 1940 s-a transferat la Parohia „Sf. Gheorghe” din Constanța. La 14 martie 1952 a fost reținut de Securitate „pentru cercetări”. Prin Decizia MAI nr. 250/1952 a fost trimis în detenție administrativă, pentru o perioadă de 12 luni. A trecut prin colonia de muncă Galeșu (ianuarie 1953). A fost eliberat la 17 martie 1953 din colonia Galeșu. A revenit la parohie, fiind numit de Episcopul Chesarie fără aprobarea prealabilă a Ministerului Cultelor. La 1 noiembrie 1977 a ieșit la pensie.

Bibliografie: AAT, dosar personal Datcu Radu;

https://www.iicmmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*D*D%2001.%20D%20-%20Davigner*Datcu%20Radu%20D (consultat la 03.12.2020)

13. DINU Nicolae, n. 8 ianuarie 1916, Cochirleni, jud. Constanța. Studii: Seminarul teologic din Galați (1936) și Facultatea de Teologie din Cernăuți (1940). La 25 octombrie 1940 a fost hirotonit preot pe seama Parohiei Ciobanu, jud. Constanța. A fost preot la Parohia Țepeș Vodă (1943-1948) și Oltina (din aprilie 1948). La 18 iulie 1952, cu Decizia MAI nr. 678/1952, a fost reținut și trimis în detenție administrativă, pentru o perioadă de 24 luni. Motivul: „legionar”. A

trecut prin coloniile de muncă de la Peninsula-Valea Neagră (ianuarie 1953), Borzești (august 1953) și Onești (aprilie 1954). La 7 mai 1954 a fost eliberat de la Onești. A revenit în slujire la Parohia Oltina. La 24 ianuarie 1958 este reținut și trimis, din nou, în detenție administrativă în lagărul de muncă de la Culmea, pentru o perioadă de 36 luni. A mai cunoscut lagărul de la Periprava. La 23 februarie 1961 a fost eliberat de la Periprava. La 15 august 1961 a revenit în slujirea altarului ca preot la Parohia Băneasa, jud. Constanța. La 1 noiembrie 1962 s-a transferat la Parohia Oltina, iar la 1 ianuarie 1965 a fost numit protopop de Adamclisi, până la 1 martie 1968. La 1 august 1967 s-a transferat la Parohia „Sf. Andrei” - Palas din Constanța.

Bibliografia: AAT, dosar personal Dinu Nicolae;

[https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*D*D%2003.%20Dinca%20-%20Doltu*Dinu%20Nico\(u\)lae%20Gh](https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*D*D%2003.%20Dinca%20-%20Doltu*Dinu%20Nico(u)lae%20Gh) (consultat la 03.12.2020)

14. DOBRESCU Marin, n. 19 octombrie 1909, în Oltina, jud. Constanța. Studii: Seminarul teologic. A fost preot la Cobadin. La 7 mai 1949 este arestat de Securitate, în urma denunțului făcut de primarul din Vișoara, prin care susținea că la un cerc preoțesc, preotul Dobrescu ar fi afirmat: „Fraților, comuniștiiăștia vor să ne distrugă religia, dar noi să nu ne lăsăm, căci numai prin unirea [sic!] noastră vom reuși să-i combatem”. La proces nu a recunoscut afirmațiile. Prin Sentința nr. 317 din 9 iunie 1949 a Tribunalului Militar Constanța este condamnat la 1 an închisoare corecțională, pentru infracțiunea de „instigare publică”. În urma recursului, prin Decizia nr. 1521 din 30 august 1949 a Curții Marțiale de Casare și Justiție sentința a fost casată, procesul fiind retrimis la fond. Prin Sentința nr. 1071 din 18 noiembrie 1949 a Tribunalului Militar Galați, pr. M. Dobrescu a fost declarat neculpabil.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 2944, vol. 1-3.

15. DOICESCU Alexandru, n. 30 martie 1913, în Poiana, jud. Ialomița. Studii: Seminarul „Nifon Mitropolitul” din București (1935) și Facultatea de Teologie din Iași (1941). Din mai 1942 a fost diacon onorific la Catedrala episcopală din Constanța, iar în decembrie 1943 hirotonit preot pe seama Parohiei Satu Nou, jud. Constanța. La 22 august 1954 a fost reținut de Securitate, până la 23 noiembrie 1955, conform rechizitoriului Procuraturii Militare Constanța, care a clasat cazul prin aplicarea art. 6 din Decretul-Lege nr. 421/1955. A revenit la parohie. La 1 februarie 1957 s-a transferat la Parohia Valea Dacilor, jud. Constanța. La 1 octombrie 1989 a ieșit la pensie.

Bibliografia: AAT, dosar personal Doicescu Alexandru.

16. GEORGESCU Vasile, n. 1 ianuarie 1915, în Bărăganu, jud. Constanța. Studii: Facultatea de Teologie din Cernăuți (1939). Între anii 1937-1940 a fost cântăreț bisericesc la Parohia Carmen Sylva, jud. Constanța. În iulie 1940 a fost hirotonit preot pe seama Parohiei Potârnichea-Straja, jud. Constanța. În septembrie 1949 este transferat la Parohia Vasile Roaită (Eforie Sud). În septembrie 1949 intră în legături cu membri ai organizației anticomuniste conduse de Gogu Puiu, lucru pe care Securitatea îl află, preferând însă să-l urmărească. Abia la 13 septembrie 1951 este arestat într-un lot de 6 inculpați din Straja. Pe foaia matricolă penală se consemnează: „A fost șeful unei organizații subversive antidemocratice din Babadag”. Prin Sentința nr. 899 din 27 decembrie 1951 a Tribunalului Militar Constanța este condamnat la 20 ani muncă silnică, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. Cunoaște închisorile de la: Constanța (ianuarie 1952), Aiud (1952 și 1956) și Gherla (1956), apoi lagărul de muncă de la Periprava (1960). În noiembrie 1955, la Aiud și în februarie 1958, la Gherla este pedepsit cu câte 4 zile la izolare, deoarece jucase șah. La 22 iunie 1964 este eliberat de la Periprava. Revine în slujirea altarului ca preot la Parohia Vadu, începând cu data de 1 septembrie 1964. La 1 ianuarie 1966 se transferă la Parohia Nistorești, iar la 1 iulie 1967 ajunge la Moșneni, ambele în jud. Constanța.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 686, vol. 1-3; AAT, dosar personal Georgescu Vasile;

https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*G*G%2002.%20Gavacina%20-%20Georgescu*Georgescu%20Vasile%20Ioan (consultat la 26.11.2020)

17. GIRIP Ioan, n. 15 februarie 1909, în Basarabi, jud. Constanța. Studii: Seminarul teologic. A fost preot la Poarta Albă, jud. Constanța. La 19 iulie 1952, prin Decizia MAI nr. 677/1952, este reținut și trimis în detenție administrativă. Trece prin colonia de muncă de la Valea Neagră (ianuarie 1953) și Poarta Albă (1953). La 27 mai 1954 este eliberat. Nu știm dacă a revenit în slujirea altarului. La 24 ianuarie 1958 a fost reținut și trimis în detenție administrativă în lagărul de la Culmea, pentru o perioadă de 36 luni. La 30 aprilie 1958 a fost în cercetări la Securitatea din Constanța. În mai 1958 este internat în lagărul de muncă de la Periprava, iar în septembrie 1959 readus la Culmea. La 23 februarie 1961 este eliberat.

Bibliografia: <https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20->

[%20Detinuti%20politici*G*G%2004.%20Ghimbaseanu%20-%20Glumat*Grip%20Ioan](#) (consultat la 03.12.2020)

18. GRIGORE Epaminonda, n. 11 iunie 1910, în Rași, jud. Ialomița. Studii: Facultatea de Teologie din Cernăuți (1943). La 1 septembrie 1940 a fost hirotonit preot pe seama Parohiei Munteni-Buzău II, jud. Ialomița. În martie 1943 s-a transferat la Parohia Voevodul Mihai (ulterior Filimon Sârbu), jud. Constanța. Pentru trecutul său legionar, a fost condamnat pentru activitate la rebeliune, în perioada decembrie 1942 – ianuarie 1943 ajunge în lagărul preoților de la mănăstirea Tismana. Potrivit documentelor Securității, în martie 1948 este chemat de preotul Ștefan Bumbac la Constanța cu scopul de a-l recruta în Mișcarea Legionară. La 13 septembrie 1948 a fost arestat de Securitate într-un lot de 31 de inculpați, toți acuzați de participare în organizarea clandestină a Mișcării Legionare. Prin Sentința nr. 829 din 27 decembrie 1949 a Tribunalului Militar Constanța, preotul E. Grigore a fost condamnat la 4 ani închisoare corecțională, pentru infrațiunea de omisiune de denunț la uneltire contra ordinii sociale („n-a denunțat organizația legionară”, cf. fișei matricole penale). A cunoscut penitenciarul Aiud (1950), apoi coloniile de muncă de la Valea Neagră (noiembrie 1950), Poarta Albă (mai 1951) și Capul Midia (noiembrie 1952). La eliberare primește o detenție administrativă pentru o perioadă de 24 luni în colonie de muncă. Totuși, în urma examinării cazului său de către o comisie MAI, la 23 decembrie 1952 este eliberat. Revine în slujire mai întâi ca suplinitor la Parohia Bărăganul, apoi la Parohia Dunărea, jud. Constanța (august 1953). La 24 ianuarie 1958 (în documentele Securității se înregistrează de la 17 februarie) este reținut și trimis în lagărul de muncă de la Culmea, pentru 36 luni. Ulterior ajunge în lagărul de la Periprava (septembrie 1959). La 23 februarie 1961 este eliberat de la Periprava. În august 1961 revine în slujirea altarului ca preot la Parohia Moșneni, de unde, în iunie 1967, se transferă la Moșneni, apoi la Parohia Vadul, respectiv la Cotu-Văii, toate în județul Constanța. În mai 1980 se transferă pe postul II de preot al Parohiei „Sf. Ilie” din Constanța. La 13 decembrie 1987 a decedat.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 12529; Ibidem, dosar 13684, vol. 1-4; AAT, dosar personal Grigore Epaminonda, vol. 1-2;

https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*G*G%2006.%20Griavu%20-%20Gyurki*Grigore%20Epaminonda (consultat la 26.11.2020)

19. ILIESCU Leonida, n. 23 aprilie 1899, în Cornurile, jud. Prahova. Studii: licențiat în Teologie. A fost preot la Fetești, jud. Constanța. La 19 iulie 1952 a fost

reținut de Securitate și trimis în colonie de muncă. Prin Decizia MAI nr. 678/1952 a primit o detenție administrativă pentru o perioadă de 24 luni. Motivul: „legionar”. A cunoscut coloniile de la Valea Neagră (ianuarie 1953) și Poarta Albă (1953). La 28 mai 1954 a fost eliberat. La 24 ianuarie 1958 (în evidențele Securității trecut 17 februarie) este reținut din nou și trimis în lagărul de muncă de la Culmea. Aici primește decizia de trimitere în detenție administrativă pentru o perioadă de 48 luni. În aprilie 1960 ajunge în lagărul de la Periprava. În timpul detenției are probleme medicale, fiind internat în „spitalul Formațiunii 0600 Chilia veche”. La 17 februarie 1962 a fost eliberat de la Periprava.

Bibliografie: ACNSAS, fond Penal, dosar 99324;

https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*I*I%2002.%20Iladi%20-%20Ionel*Iliescu%20Leonida
(26.11.2020)

20. LAZAROV Aurel, n. la 7 ianuarie 1921, în Gârliciu, jud. Constanța. Studii: Seminarul Central din București și Seminarul teologic din Galați (1945). În perioada urmării seminarului și până în noiembrie 1943 lucrează la Uzinele „Malaxa” din București, apoi este încorporat. Ajunge la Școala de militari în rezervă nr. 1 din Ploiești, apoi la 15 septembrie 1944 la Regimentul 37 Infanterie Constanța, nu înainte de a participa la dezarmarea unităților germane de la Slănic, Breaza și Comarnic, de pe Valea Prahovei. Pentru faptele sale este decorat cu „Bărbăție și Credință, clasa a III-a cu spade”. Se înscrie la Facultatea de Teologie din București. Pentru intrarea în cler, în 1946 noul regim politic îl condiționează cu aderarea la „Frontul Plugarilor”. La 24 noiembrie 1946 este hirotonit preot II pe seama parohiei Tuzla, jud. Constanța. În martie 1948 se transferă la Parohia Stejaru. În noaptea 6 spre 7 mai 1950 este arestat Securitate. Conform documentelor penale de arhivă, numele părintelui fusese pronunțat în anchetă de către doi membri ai grupului de rezistență anticomunistă din zona Babadagului. A recunoscut că în iunie 1949 s-a întâlnit cu membrii grupului de rezistență în două rânduri, în care i-a ajutat cu alimente și, se spune în memorialistica foștilor deținuți politici, i-ar fi spovedit. A fost inclus într-un lot format din 18 inculpați, de categorii profesionale diverse, Securitatea dându-i chiar o coloratură politică legionară. La proces, în ziua de 18 septembrie 1950, părintele a recunoscut legăturile cu cei din rezistență. Prin Sentința nr. 344 din 19 septembrie 1950 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 12 ani temniță grea, pentru „uneltire contra ordinii sociale”. A fost purtat prin închisorile Constanța (septembrie 1950), Aiud (octombrie 1950, iulie 1955 și 1959), Gherla (martie 1954 și 1955) și în coloniile de muncă de la Cavnic și Baia Sprie (din decembrie 1952). În

detenție a avut o purtare exemplară, după cum ne arată deținuți politici supraviețuitori ai gulagului românesc. Liviu Brânzaș spune: „Suntem în Săptămâna Mare. Preoții sunt ocupați cu spovedania și cuminecarea fraților de suferință. Atât cei ortodocși, cât și cei greco-catolici. Eu ajung pentru spovedanie la Părintele Aurel Lazarov. [...] Deși poartă ochelari, îi merge faima de a fi cel mai bun perforator de la Cavnic. [...] Părintele era un om tăcut și ponderat. Nu l-am văzut niciodată râzând. Doar câte un zâmbet discret îi lumina uneori fața”. La Aiud, l-a întâlnit părintele Arsenie Papacioc care spunea despre el: „Știți cum era părintele Aurică? Eram toți la Zarcă. Curgea apă de sus și Aurică stătea deasupra mea ca să nu curgă apă pe mine, pentru că sufeream de plămâni. Era omul care, și dacă suferea de foame o săptămână și primea o bucată de pâine, prefera să o dăruiască, ca să-i vadă pe ceilalți zâmbind”. Atitudinea de mărturisitor al Lui Hristos în temniță este confirmată de fiul său, care rememorează: „Tata a stat închis zece ani, până a murit, și, în tot acest timp, o singură veste am aflat de la el, printr-un om deosebit, prieten bun de parohie cu tatăl meu, părintele Mocanu. Prin '58-'59 a venit la noi și mi-a adus, din partea tatălui meu, o cruciuliță din lemn și o iconiță făcută dintr-un fel de os. Și mamei o bucată de cămașă”. La fel de frumos se exprimă un alt coleg de suferință, părintele Dumitru Stăniloae: „[...] Dintre preoții aflați în închisori în anii 1958 - 1964, eu personal am fost în cameră cu câțiva care au murit, îmbolnăviți de tot felul de tratamente chinuitoare la care fuseseră supuși, inclusiv înfometarea. [Dintre aceștia] preotul Lazarov din Dobrogea, aflat în 1959 în cel de-al 14-lea an de închisoare; acesta se gândea cu emoție că-și lăsase fiul acasă, în vârstă doar de un an. Niște dureri cumplite de cap i-au adus la un moment dat, după trei zile, moartea”. Și într-adevăr, la 7 iunie 1960, părintele Aurel Lazarov trecea din temnița Aiudului la cele veșnice, pe certificatul medical enunțându-se sec „meningită tuberculoasă”. În schimb, fiul său își amintește: „Am aflat că a murit tata. În casă a fost jale mare și chiar în localitate, căci părinții și bunicii mei erau oameni foarte cunoscuți în Hârșova. În anul următor, ni s-a trimis de la Aiud un pachet. Erau reverenda lui, cămașa plină de sânge și o pereche de bocanci”.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar nr. 17679, vol. 1, 3-4; Idem, fond Informativ, dosar nr. 779693, vol. 1-2; AAT, dosar personal Lazarov Aurel; [https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*L*L%2001.%20Laba%20-%20Lazureanu*Lazarov\(f\)%20Aurel](https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*L*L%2001.%20Laba%20-%20Lazureanu*Lazarov(f)%20Aurel) (consultat la 27.11.2020)

21. LEMBRĂU Constantin, n. 14 noiembrie 1914, în Independența, jud. Constanța. Studii: Facultatea de Teologie. A fost preot la Adamclisi (din aprilie

1936) și la Parohia „Sf. Gheorghe” din Constanța (din octombrie 1947). La 26 iunie 1952 este reținut de Securitate. Prin Decizia MAI nr. 677/1952 este trimis în detenție administrativă pentru o perioadă de 24 luni. A fost în coloniile de muncă forțată de la Valea Neagră (ianuarie 1953), Borzești (iulie 1953) și Onești (martie 1954). La 26 aprilie 1954 este eliberat de la Onești. A revenit la parohie, ca slujitor extrabugetar. La 18 ianuarie 1958 este reținut de Securitate și trimis în lagărul de muncă de la Culmea. Ulterior, a primit o decizie pentru executarea unei detenții administrative pentru o perioadă de 36 luni, începând de la 17 februarie 1961. În martie 1958 este trimis în ancheta Securității din Constanța, pentru câteva zile, revenind la Culmea. În decembrie 1959 este din nou luat în ancheta Securității din Constanța, de data aceasta pentru o perioadă de peste doi ani. La 17 februarie 1961 este eliberat. Este reabilitat canonic, iar Episcopul Chesarie face demersurile la Departamentul Cultelor pentru numirea lui într-o parohie din Constanța. Un an mai târziu, Departamentul răspunde că este de acord cu revenirea în slujire a preotului C. Lembrău, dar „în afara orașului Constanța”. Abia la 1 septembrie 1964 este încadrat pe postul IV al Parohiei „Adormirea Maicii Domnului” I din Constanța. La 1 decembrie 1989 a ieșit la pensie.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 135470; AAT, dosar personal Lembrău Constantin;

https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*L*L%2002.%20Leabu%20-%20Lubotici*Lembrau%20Constantin (26.11.2020)

22. MIHĂILESCU Dumitru, n. 13 martie 1915, Fetica-Gramaticova, Macedonia. Studii: Seminarul teologic din Buzău și Facultatea de Teologie din București. În timpul studenției este hirotonit preot pe seama Parohiei Andolina, jud. Ialomița. La 5 decembrie 1940 se transferă pe un post onorific de preot la Parohia Ciocârlia, jud. Constanța, unde slujea tatăl său, Atanasie Mihăilescu. În mai 1949 tânărul preot intră în legătură cu membrii grupului de rezistență anticomunistă condus de Gogu Puiu, în mai multe localități din vecinătatea parohiei pe care o păstorea. Îi ajută pe cei din rezistență cu banii strânși în parohie, alimente și diverse lucruri. La 17 iulie 1949 este arestat de Securitate, pe motiv că ar fi „șeful conducător al grupului subversiv din sudul Dobrogei”. A fost anchetat în condiții groaznice. Prin Sentința nr. 553 din 21 octombrie 1949 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la muncă silnică pe viață, pentru „crimă de uneltire împotriva securității interne a RPR” (DL nr. 16/1949). A trecut prin penitenciarele de la Constanța (decembrie 1949) și Pitești (februarie 1950). La

23 martie 1950 a fost luat în cercetări de Securitatea Pitești. În aceeași zi, preotul D. Mihăilescu a decedat.

Bibliografia: ACNSAS, FP/București 20978, vol. 2; Ibidem, dosar 64451; https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*M*M%2005.%20Mera%20-%20Mihalache*Mihailescu%20Dumitru%20A (03.12.2020)

23. MOCANU Oancea, n. 6 mai 1912 în Pecineaga, jud. Tulcea. Studii: Seminarul teologic. A fost preot la Parohia Dulgheru, jud. Constanța. A fost arestat la 14 mai 1950. Prin Sentința nr. 311/1950 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 7 ani temniță grea, pentru „uneltire contra ordinii sociale”. Pe fișa matricolă penală la motiv se spune: „tăinuire de org. legionară”. Prin Decizia nr. 3131/1950 a Curții Militare de Casație și Justiție pedeapsa i-a fost redusă cu un an. A cunoscut penitenciarele de la Constanța (septembrie 1950), Aiud (iulie 1953) și coloniile de muncă de la Valea Neagră-Peninsula (1950), Căvnic (1953), Baia Sprie (noiembrie 1955). La 5 aprilie 1956 a fost eliberat.

Bibliografia:

https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*M*M%2007.%20Misa%20-%20Moisuc*Mocanu%20Oancea (consultat la 02.12.2020)

24. NECȘULESCU Constantin, n. 12 noiembrie 1905, în Alimănu, jud. Constanța. Studii: Seminarul teologic de gradul II. A fost preot la Pantelimonul de Sus. Deoarece ajutase cu alimente grupul de rezistență condus de Hapa Stere de la Colelia, la 17 octombrie 1949 este arestat de Securitate. Prin Sentința nr. 269 din 19 iulie 1950 a Tribunalului Militar Constanța este condamnat la 8 ani închisoare corecțională, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. Cunoaște închisorile de la Constanța (august 1950), Oradea (noiembrie 1954) și Aiud (noiembrie 1956), dar și în coloniile de muncă de la Peninsula-Valea Neagră (august 1950-iulie 1952) și Baia Sprie (august 1952-decembrie 1954). În noiembrie 1954, participă la greva foamei din colonia Baia Sprie, potrivit documentelor Securității, „în scopul sabotării producției”. Acesta fost unul dintre motivele pentru care, la eliberarea de la Aiud, în 14 octombrie 1957, prin Decizia MAI nr. 7082 este trimis în domiciliu obligatoriu la Șcheia, pentru o perioadă de 48 luni. La 20 septembrie 1958 este reținut și trimis în lagărul de muncă de la Culmea, în urma Ordinului MAI nr. 10031/26 august 1958, care prevedea internarea pentru 48 luni. În octombrie 1959 ajunge la Periprava, unde este anchetat pentru activitatea

din trecut. În declarațiile sale refuză calitatea de „legionar” pe care lucrătorii Securității i-o atribuie în activitatea sa împotriva regimului politic. La 12 septembrie 1962 este eliberat de la Periprava.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 674, vol. 1-2; Ibidem, dosar 100367; Ibidem, dosar 132478;

https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*N*N%2002.%20Nebert%20-%20Nezelschi*Neculescu%20Constantin%20I (consultat la 27.11.2020)

25. PANTAZI Constantin Stoica, n. 9 mai 1903, în Nicorești, jud. Tecuci. Studii: Școala Normală din Tecuci (1924) și cursul teologic de 6 luni de la Constanța pentru pregătirea preoților (1925). La 14 septembrie 1925 a fost hirotonit preot pe seama Parohiei Sargilar, comuna Asfatchioi, jud. Durostor. Ulterior a ajuns preot la Parohia Vetrina (din octombrie 1925), apoi la Bugeac (din martie 1926), ambele în jud. Durostor, din care ultima azi în jud. Constanța. Totodată a fost învățător la Bugeac. Din cauza legii cumulului și a condițiilor precare de viață din localitate, în 1942 a optat pentru profesia de învățător. La puțin timp este mobilizat în calitate de preot militar cu gradul de căpitan în Regimentul 34 Infanterie, apoi la Divizia a IX-a Infanterie, luptând pe ambele fronturi, de la Cotul Donului până în Cehoslovacia. În mai 1952 se transferă pe postul II de preot al Parohiei Ostrov și în iulie 1956 este numit secretar al Protoieriei Adamclisi, până în martie 1958. O perioadă de timp a girat și Parohia Băneasa. La 13 iulie 1959 a fost reținut de Securitate. Prin Sentința nr. 490/1959 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 10 închisoare, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. A cunoscut penitenciarul Botoșani. La 1 august 1964 a fost eliberat de la Botoșani. A revenit în slujirea altarului ca preot la Parohia Satu Nou, jud. Constanța, începând cu 1 septembrie 1964. În octombrie 1972 se transferă la Parohia Negureni, jud. Constanța. La 13 mai 1979 a decedat.

Bibliografia: AAT, dosar personal Pantazi Constantin.

26. POPESCU Anastase, n. la 16 iunie 1885, în Beștepe, jud. Tulcea. Studii: Seminarul teologic din Roman, Seminarul „Veniamin” din Iași (1906) și Facultatea de Teologie din București, apoi din Iași (1920). Este hirotonit preot pe seama Parohiei Basarabi, jud. Constanța. În aceeași localitate ocupă postul de învățător. În 1917 este mobilizat în Regimentul 12 Cantemir, Divizia a 6-a, pe postul de confesor militar cu gradul de căpitan. Luptă pe frontul de la Mărășești-Grozești-Oituz, pentru care este decorat cu „Coroana României cu spade în grad de ofițer”.

Pentru patriotismul său, un an mai târziu primește ordinul „Steaua României în grad de cavaler”. Atât înainte de Marele Război, cât și după ia contact cu frământările politice ale epocii. Pe fondul răscoalei din 1907, tânărul teolog îl cunoaște pe C. Dobrogeanu-Gherea și chiar se arată interesat de mișcarea socialistă, care promova lozinca ridicării sociale a țăranilor și muncitorilor. După experiența războiului și a slujirii la altar, preotul Anastase Popescu aderă la Partidul Țărănist, din anul 1928 făcând parte din Comitetul județean Constanța. Un an mai târziu, preotul A. Popescu este transferat la Biserica „Sf. Gheorghe” din Constanța. Activează intens în plan pastoral și misionar, devenind unul dintre preoții de seamă ai Constanței. În vremea celui de-al Doilea Război Mondial este consilier referent la Episcopia Constanței și susține conferințe împotriva bolșevismului. Pentru „munca deosebită, curaj și abnegație pe frontul spiritual împotriva bolșevismului”, la 18 februarie 1942 primește decorația „Bărbăție și credință”. În 1947, în contextul procesului intentat liderilor țărăniști, este reținut la Siguranța din București pentru opt zile. Din astfel de motive, după instalarea regimului comunist, preotul A. Popescu este urmărit de Securitate. În 1949 este chemat de mai multe ori la Securitate, avertizat să nu mai poarte discuții „dușmănoase” la adresa regimului și interogată în legătură cu alți preoți, el refuzând să dea informații. La 22 decembrie 1951, casa îi este percheziționată cu rezultat negativ pentru Securitate. Deși încă din aprilie 1947 se pensionase, el continuă să slujească la Biserica „Sf. Gheorghe” din Constanța. În 1951, împuternicitul de la Culte îi retrage recunoașterea de slujitor. Însă, fără aprobarea funcționarului de la Culte, un an mai târziu protoiereul județului Constanța îl numește pe bătrânul părinte slujitor la fosta Catedrală episcopală. Mulți credincioși de la biserica în care slujise anterior îl cercetează pe părinte la catedrală, iar împuternicitul de la Culte îl acuză că promovează „reacționismul”. Din aceste motive, i s-a interzis să mai slujească și corespondența i-a fost interceptată de Securitate. În noaptea de 15 spre 16 august 1952 a fost reținut. La percheziție i s-au confiscat diferite materiale provenite de la PNT, decorațiile și un Cod penal din 1865. În ancheta de la Securitatea Constanța a negat orice implicare în vreo conspirație împotriva regimului. A primit o detenție administrativă de 60 luni muncă silnică cu Procesul-verbal MAI nr. 4/1952. A fost trimis la penitenciarul Văcărești, apoi la Capul Midia. Probabil datorită vârstei înaintate, la 9 octombrie 1953 preotul Anastase Popescu a fost eliberat de la Capul Midia. Deoarece pensia îi fusese tăiată de autoritățile comuniste, Episcopul Chesarie l-a îmbisericit mai întâi la Parohia „Sf. Gheorghe”, apoi la biserica filială din cartierul constănțean Palazul Mare. La 24 august 1961 a decedat.

Bibliografia: ACNSAS, FP/Buc 12530; AAT, dosar personal Popescu Anastase;

<https://www.iicmer.ro/fise-matricole->

[nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*P*P%2012.%20Popescu%20Adrian%20-%20Popescu%20Gheorghe*Popescu%20Anastase%20D-tru](https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*P*P%2012.%20Popescu%20Adrian%20-%20Popescu%20Gheorghe*Popescu%20Anastase%20D-tru) (consultat la 27.11.2020)

27. POPESCU Gheorghe, n. 20 august 1908, în Traian, jud. Tulcea. Studii: Seminarul teologic din Galați (1928) și Facultatea de Teologie din București (1932). În 1932 a fost hirotonit preot, pentru Parohia Râmnicu de Jos. Din 1936 și până în 1940, preotul Gh. Popescu a fost protoieru de Constanța. În perioada august-octombrie 1941, a fost confesor militar, cu gradul de căpitan, în Regimentul 2 Grăniceri. Ca preot pe frontul de Est a amenajat cimitirele militare românești de la Troița și Vacarjani, a redeschis biserici și a botezat peste 1000 de copii. Pentru activitatea sa a fost distins cu ordinele „Steaua României în grad de cavaler” (septembrie 1941) și „Coroana României în grad de ofițer” (octombrie 1941). În contextul epurărilor din aparatul de stat, pentru activitatea sa pe front și bănuțit că adusese bunuri din spațiul sovietic, la 25 martie 1945 a fost reținut și încarcerat în penitenciarul Constanța. Apoi, până la 22 octombrie 1945 a fost internat în lagărul de la Caracal. A fost preot la Capela cimitirului din orașul Constanța. La 21 octombrie 1958 a fost arestat de Securitate pentru afirmații ostile la adresa regimului democrat-popular. În timpul anchetei, preotul Gh. Popescu nu a recunoscut nimic. Prin Sentința nr. 45 din 28 ianuarie 1959 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 10 ani închisoare corecțională, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. A cunoscut penitenciarele de la Constanța (1959), Jilava (august 1959), Gherla (august 1959), Galați (februarie 1960), dar și lagărele de muncă de la Giurgeni (iunie 1960 și aprilie 1962), Salcia (octombrie 1960) și Periprava (mai 1962). La 28 iulie 1964 a fost eliberat de la Periprava.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 3307, vol. 1-3; https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*P*P%2012.%20Popescu%20Adrian%20-%20Popescu%20Gheorghe*Popescu%20Gheorghe%20Mihail%27 (consultat la 27.11.2020)

28. POPESCU Stelian, n. 19 octombrie 1907, în Perieți, jud. Ialomița. Studii: Seminarul „Nifon Mitropolitul” din București (1928) și Facultatea de Teologie din București, cu licență la Cernăuți (1934). A fost suplinitor la catedra de Religie de la liceele de fete și de băieți din Silistra. În 1928 a fost hirotonit preot, slujind la Silistra, până la 30 septembrie 1940. În perioada 1937-1939, împreună cu învățătorul Niculae Grigorescu, la Silistra a scos ziarul „Graiul neamului”. În

perioada februarie 1938-septembrie 1940 a îndeplinit funcția de protoiereu de Silistra. Ca refugiat a fost numit preot la Parohia „Sf. Nicolae” I din Constanța și tot până în anul 1944 a ocupat postul de protoiereu, iar pentru câteva luni funcția de consilier II economic la Episcopia Constanței. La 6 iunie 1951 este arestat de Securitate în lotul „Antohei Ion și alții”, format din 22 de inculpați. În urma unei vizite făcute la domiciliul său în anul 1949 de către Ion Antohei și profesorul Lazăr Ștefănescu, de la București, este acuzat că s-ar fi implicat în crearea unei filiale a Partidului Social-Creștin și că ar fi primit instrucțiuni și manifeste pentru a le difuza. Pr. Popescu a negat implicarea în vreo organizație clandestină. De altfel, cinci ani mai târziu, într-un memoriu către procurorul general, preotul Popescu arăta că la anchetă a fost forțat să dea declarații cu un conținut incriminator la adresa sa. În urma Sentinței nr. 138 din 4 martie 1952 a Tribunalului Militar Constanța este condamnat la 20 ani muncă silnică, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. A cunoscut penitenciarele de la: Constanța (februarie 1952 și iulie 1953), Jilava (aprilie 1952, iunie 1953 și februarie 1955), Aiud (martie 1952 și februarie 1956), Lugoj (februarie 1955), Gherla (martie 1953, martie 1956 și 1962), Galați (noiembrie 1959) și lagărul de muncă de la Salcia (octombrie 1959). La 15 aprilie 1964 a fost eliberat de la Gherla. La 1 septembrie 1964 a revenit în slujirea altarului ca preot la Parohia Dumbrăveni, jud. Constanța. La 1 iulie 1965 a fost numit protoiereu de Constanța. La 1 iulie 1972 a fost transferat ca paroh al Parohiei Cobadin, jud. Constanța. La 1 februarie 1983 a ieșit la pensie.

Bibliografie: ACNSAS, fond Penal, dosar 815, vol. 3, 5, 6; AAT, dosar personal Popescu Stelian;

https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*P*P%2013.%20Popescu%20Gheorghita%20-%20Popescu-Valeni%20Ioan*Popescu%20Stelian%20Ioan (consultat la 27.11.2020)

29. ROGOVEANU Dumitru, n. 23 ianuarie 1905, în Topalu, jud. Constanța. Studii: Seminarul teologic din Galați (1928) și Facultatea de Teologie din Cernăuți (1935). La 19 aprilie 1929 a fost hirotonit preot pe seama Parohiei Murgeanca, jud. Ialomița, iar în aprilie 1937 s-a transferat la Medgidia. La 15 august 1952 a fost reținut de Securitate și trimis în detenție administrativă. A fost în colonia de muncă forțată de la Capul Midia. La 26 aprilie 1953 a fost eliberat de la Peninsula. A revenit la parohie. În august 1960 a fost anchetat de Securitatea Constanța. La 7 ianuarie 1971 a decedat.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 3693, vol. 3; AAT, dosar personal Rogoveanu Dumitru.

30. SAMOILĂ Teodor, n. 18 mai 1908, în Osmanu, jud. Brăila. Studii: Seminarul teologic din Galați (1929) și facultățile de Teologie din Cernăuți (1935) și Drept din București (1945). În 1929 este hirotonit preot. A slujit la parohiile Pantelimonul de Sus (1929-1935) și Cernavodă (1935-1951). În perioada 1949-1950 a fost protoiereu de Cernavodă. La 25 august 1951 este arestat de Securitate, pentru implicare în organizarea Partidului Social-Creștin la inițiativa profesorului Lazăr Ștefănescu și Ion Antohi, într-un lot format din profesori și învățători din județul Constanța, toți absolvenți ai Școlii Normale. Prin Sentința nr. 138 din 4 martie 1952 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 16 ani muncă silnică, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. Ulterior, prin Decizia nr. 67 din 13 mai 1955 a Tribunalului Suprem al RPR, Colegiul Militar pedeapsa i-a fost redusă la 7 ani închisoare corecțională, prin schimbare de calificare a infracțiunii. A cunoscut închisorile de la Constanța (februarie 1952), Aiud (aprilie 1952), Gherla (august 1956) și Jilava. La 2 septembrie 1957 a fost eliberat de la Gherla și predat Miliției pentru domiciliu obligatoriu la Bumbăcari, jud. Galați, pe o perioadă de 48 luni. La 25 septembrie 1961 i s-a ridicat domiciliul obligatoriu. A lucrat ca dulgher („cu brațele”) pe șantierul unui trust de construcții din Medgidia, iar de la 20 noiembrie 1962 s-a angajat ca juristconsult la GAS Siliștea, jud. Constanța. Pentru a reveni în slujire, a cerut reabilitarea canonică în Consistoriul eparhial. Însă, potrivit unui memoriu înaintat la 25 ianuarie 1965 Centrului eparhial de la Galați, preotul Samoilă declara că în anul 1961 „a fost împiedicat pentru o reîncadrare în cler”, fără a oferi alte amănunte. Abia la 4 februarie 1965 i se ridică pedeapsa „opririi de la slujirea celor sfinte pe perioada detenției”, cu dreptul a relua slujirea altarului numai după numirea într-un post preot de către Episcopie și „prealabila recunoaștere a Departamentului Cultelor”. Abia la 1 iulie 1967 a fost „încadrat din oficiu” în slujirea altarului ca preot la Parohia Nistorești, jud. Constanța. Pr. T. Samoilă a refuzat această numire pe care o considera abuzivă și sub nivelul de pregătire și vechime. În această perioadă este consilier juridic la IAS Constanța (din 1967), apoi la IAS Dorobanțu, jud. Constanța (din 1969). Deși ce ieșise la pensie în anul 1971, la 15 martie 1973 acceptă să fie numit paroh la Parohia Corbu, jud. Constanța. La 1 aprilie 1984 „încetează activitatea ca preot-paroh la Parohia Corbu”.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 815, vol. 4; Idem, FP/Constanța 1620, vol. 1-9; AAT, dosar personal Samoilă Teodor;

https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*S*S%2001.%20S%20-%20Sandru*Samoila%20Teodor
(consultat la 27.11.2020)

31. SOARE Dinu, n. 30 octombrie 1909, în Izvoarele, reg. Craiova. Studii: Seminarul teologic din Huși (1931). La 1 ianuarie 1933 a fost hirotonit preot pentru Parohia Satălmăș, apoi transferat la Carapcea (din 1934), respectiv la Duranlar (din 1938) (toate în jud. Caliacra), până în septembrie 1940, când s-a refugiat la Parohia Corbu de Jos, filiala Piatra, jud. Constanța. La 17 martie 1953 este reținut de Securitate și, în urma Deciziei MSS nr. 528/1953, trimis în detenție administrativă pentru o perioadă de 36 luni. Motivul: „vinovat de activitate în bandă și ducerea în eroare a organelor de Securitate”, adică în calitate de informator furnizase informații false organelor de represiune. Preotul D. Soare se afla în legătură cu Gogu Puiu, capul mișcării de rezistență din zona Babadagului. A cunoscut Centrul de Triere București (iunie 1953) și coloniile de muncă de la Galeșu (iunie 1953) și Onești (august 1953). La 1 mai 1954 este eliberat de la Onești. Ministerul Cultelor recunoaștere reîncadrarea preotului D. Soare la Piatra abia după un an. În septembrie 1961 este transferat la Parohia Pașa Câșla (azi Vișina), jud. Tulcea, iar în iulie 1962 la Parohia Gura Dobrogei, jud. Constanța. La 25 decembrie 1969 a decedat.

Bibliografie: ACNSAS, FP/București 8113; AAT, dosar personal, dosar Soare Dinu; https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*S*S%2009.%20Sleactar%20-%20Soos*Soare%20Dinu (consultat la 27.11.2020)

32. STOICA Constantin, n. 7 mai 1903, Nicorești, jud. Tecuci. Studii: Școala normală din Tecuci (1924) și cursul special de Teologie de 6 luni la Constanța (1924). În 1924 a fost hirotonit preot. Ca învățător a profesat până la aplicarea legii cumulului (1942). A slujit la Nicorești, ca suplinitor (1924-1926) și Ostrov, satul Bugeac (1926-1942); În timpul celui de-al Doilea Război Mondial a fost confesor militar, cu gradul de căpitan, în două rânduri (iulie 1942-ianuarie 1943 și 1944-1945), până la Cotul Donului și Cehoslovacia (Divizia a IX-a Infanterie) și decorat cu ordinul „Coroana României” și medalia „Pobeda” (1945). A fost preot la Capela militară din Constanța (toamna 1943-1944). În noiembrie 1945 a revenit la Bugeac. Deși participase în comitetul de lămurire pentru întovărășirea agricolă, la 13 iulie 1959 a fost arestat de Securitate. A fost acuzat că „se manifestase dușmănos la adresa regimului democrat din RPR, a defăimat colhozurile sovietice și sectorul socialist al agriculturii din RPR, instigând oamenii să nu se înscrie în GAC”. Preotul C. Stoica nu a recunoscut aceste acuzații nici în anchetă, nici la proces. Prin Sentința nr. 490 din 28 august 1959 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 10 ani închisoare corecțională, pentru infracțiunea de „uneltire

contra ordinii sociale". A cunoscut penitenciarele de la Constanța (august 1959), Jilava (ianuarie 1960), Galați (februarie 1960), Botoșani (noiembrie 1960) și Securitatea din Suceava (mai-iulie 1963), unde a fost anchetat. În timpul reeducării de la Botoșani, despre el se spune că „participă la activitatea cultural-educativă ce se desfășoară la club, dar nu contribuie cu nimic la această muncă”. La 29 iulie 1964 a fost eliberat de la Botoșani.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 3358, vol. 1-3;
https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*S*S%2014.%20Stesaniu%20-%20Stovicec*Stoica%20Constantin%20Gh (consultat la 27.11.2020)

33. ȘERBAN Radu, n. la 12 decembrie 1906, în Saraiu, jud. Constanța. Studii: Seminarul teologic din Galați (1919). A fost hirotonit preot pe seama Parohiei Năvodari. În primăvara lui 1948, un oarecare Aurel Grosu, ofițer de marină comercială, îi cere preotului Șerban să organizeze preoțimea constănțeană în cadrul Mișcării Legionare, încurajat fiind și de preotul Ion Vasilian, din Tulcea. „Organizarea” a constat în discuții purtate cu alți colegi de preoție, precum cei menționați mai sus, fără efecte concrete. În fapt, relațiile de prietenie între preoții constănțeni se datorau perioadei de studii din Seminarul teologic gălățean, unde fuseseră colegi. A fost destul pentru Siguranța comunistă ca în noaptea de 14 spre 15 mai să efectueze arestări. Alături de ceilalți preoți menționați, părintele Șerban a fost arestat și inclus într-un lot format din 29 inculpați de diverse profesii. Preotul Șerban era acuzat de participare într-o „organizație subversivă paramilitară”. Părintele a negat orice acuzație, din acest motiv anchetatorul descriindu-l ca unul care „nu manifestă regrete, este un temperament dârz”. Prin Sentința nr. 829 din 21 ianuarie 1949 a Tribunalului Militar Constanța, a fost condamnat la 20 ani muncă silnică pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. A cunoscut penitenciarele: Constanța și Aiud (martie 1949), dar și lagărul de muncă de la mina de plumb din Baia Sprie (septembrie 1950). Aici și-a încheiat parcursul pământesc. Documentele de arhivă enunță sec că părintele Radu Șerban a decedat la 16 februarie 1951. Însă momentul a rămas în conștiința deținuților, martori ai uciderii părintelui de către persecutorii comuniști. Episodul este descris atât în mentalul colectiv al deținuților de la Aiud din anii 50, cât și în memorialistica postdecembristă a unor autori, precum: Gabriel Bălănescu, Ion Pantazi, Ion Diaconescu, Nicolae Grebenea, Liviu Brânzaș și Ion Ioanid. Din cauza bolii de inimă de care suferea, la începutul lui februarie 1951, părintele Șerban a refuzat să mai coboare în mină, în schimbul lucrului la suprafață. Pentru acest „favor”, ofițerul politic i-a cerut să devină turnător. Părintele a refuzat, în schimb

fiind obligat să amenajeze cu pietre aleile dintre barăcile lagărului. În ziua de 16 februarie 1951, pe motiv că ar fi încercat să evadeze, deși era escortat permanent de un milițian, un soldat de la pază l-a împușcat mortal pe părintele Radu Șerban. Ulterior, s-a aflat că ordinul fusese dat de ofițerul politic.

Bibliografia: ACNSAS, Fond Penal, dosar nr. 12529; Ibidem, dosar nr. 13684, vol. 1-4; Idem, fond Rețea, dosar nr. 142157;

https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*S*S%2006.%20Senbal%20-%20Serbunski*Serban%20Radu%20C-tin (consultat la 27.11.2020)

34. TOTOLICI Gheorghe, n. 27 februarie 1897, în Smulți, regiunea Galați. Studii: licențiat în Teologie. A fost preot la Eschibaba. În 1952 a fost reținut și trimis în detenție administrativă pentru o perioadă de 24 luni în colonie de muncă. Nu știm dacă a revenit la parohie. La 24 ianuarie 1958 este reținut din nou de Securitate și trimis în lagărul de muncă de la Culmea. Prin Ordinul MAI nr. 10.002 din 15 aprilie 1958 primește o detenție administrativă în lagăr de muncă pentru o perioadă de 48 luni. Motivul: „legături cu o serie de legionari din comună, comentând măsurile luate de partid, pentru destrămarea GAC”. Este anchetat la Securitatea din Constanța în mai multe rânduri (iulie 1958, februarie 1960 și ianuarie 1961) și de fiecare dată readus la Culmea. În ianuarie 1961 este transferat în lagărul de la Periprava. În această perioadă este declarat „inapt muncă”. La 17 februarie 1962 a fost eliberat de la Periprava.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 99317; https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*T*T%2011.%20Toth%20-%20Tritthaner*Totolici%20Gheorghe (consultat 27.11.2020)

35. VASILIU Ion, n. 1 aprilie 1911, în Dorobanțu, jud. Galați. Studii: licențiat în Teologie. A fost preot la Cernavodă. La 11 septembrie 1951 a fost arestat de Securitate. Motivul: în 1950 s-a întâlnit în curtea bisericii cu preotul Teodor Samoilă pentru a conspira la constituirea Partidului Social-Creștin. Prin Sentința nr. 138 din 4 martie 1952 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 3 ani închisoare corecțională, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. A trecut prin închisoarea din Constanța (februarie 1952), apoi prin coloniile de muncă forțată de la Galeșu (noiembrie 1952), Poarta Albă (iulie 1953) și Valea Neagră (martie 1952 și septembrie 1953). La 10 septembrie 1954 a fost eliberat de la Peninsula.

Bibliografia: ACNSAS, fond Penal, dosar 815, vol. 3, 6;
https://www.iicmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*V*V%2002.%20Vasile%20-%20Viktorin*Vasiliu%20Ioan%20M (consultat la 27.11.2020)

36. VOINEAGU Teodor, n. 23 iunie 1903, Pantelimon, jud. Constanța. Studii: Seminarul teologic din Constanța (1927) și Facultatea de Teologie din București (1931). În perioada 1928-1929 a fost cântăreț bisericesc la Parohia Duranculac, jud. Constanța. Din iunie 1931 fost preot co-slujitor la Parohia Medgidia, inițial onorific, iar după intrarea în rândurie PNT, a devenit bugetar. În 1947 a deținut în mod provizoriu funcția de președinte al PNT Medgidia. În noaptea de 15 spre 16 august 1949 a fost reținut de Securitate „pentru unele cercetări”. Prin Sentința nr. 312 din 31 august 1950 a Tribunalului Militar Constanța a fost condamnat la 6 luni închisoare, pentru „răspândiri de știri false”. La 16 octombrie 1950 a fost eliberat din penitenciarul Constanța. A revenit la parohie. La 15 august 1952 este reținut și trimis în detenție administrativă în colonie de muncă, prin Procesul-verbal MAI nr. 4/1952 pentru o perioadă de 60 luni. A trecut prin colonia de la Capul Midia (iulie 1953), centrele de triere de la Ghencea (iulie 1953) și Văcărești (august 1953) și Securitatea Constanța (septembrie 1953). La 16 octombrie 1953 a fost eliberat. A revenit la parohie. La 21 august 1959 este arestat de Securitate, sub acuzația falsă de participare la reorganizarea PNT-ului. Prin „Încheierea” din 29 septembrie 1960 a Tribunalului Militar București dosarul cauzei este restituit Procuraturii Militare „pentru completarea urmăririi penale”. Prin Sentința nr. 27 din 26 aprilie 1961 a Tribunalului Militar București a fost condamnat la 12 ani temniță grea, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. În urma recursului cerut de preotul T. Voineag, prin Decizia nr. 179 din 5 august 1961 a Tribunalului Suprem al RPR, Colegiul Militar, sentința este casată și dosarul trimis „organelor de urmărire penală pentru refacerea cercetărilor”. Cercetările penale nu se refac, însă prin Sentința nr. 84 din 12 iunie 1962 a Tribunalului Militar Constanța, preotul T. Voineagu este condamnat la 2 ani și 10 luni închisoare corecțională, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale”. A cunoscut beciurile Securității din Constanța și penitenciarul Constanța (septembrie 1960). La 6 iulie 1962 a fost eliberat din penitenciarul Constanța. La 1 septembrie 1964 este reîncadrat în slujirea preoțească prin numirea ca preot la Parohia Tufani, jud. Constanța. Preotul T. Voineagu solicită revenirea la parohia Medgidia, față de care Centrul eparhial de la Galați refuză pe motiv că nu se poate înființa un al patrulea post de preot. T. Voineagu înaintează un memoriu la patriarhul Justinian, care la rândul său cere Episcopiei Dunării de Jos rezolvarea favorabilă a solicitării.